

Đến sau, lau nước mắt!

Cô gái bé nhỏ ngồi lặng yên bên cửa, đưa ánh mắt về một nơi xa xăm vô tận...Trời đêm nay đẹp lắm, nó khiến cho con người ta có cảm giác thật yên bình, tĩnh lặng. Nhưng trong lòng cô là cả một cơn bão tố đang quẩn quại nhưng âm ỉ, đau đớn đến cồn cào mà không thể nói ra, không thể giải bày...

Cô yêu anh, một người có nụ cười đẹp, một người luôn dành cho cô những cử chỉ vô cùng ấm áp mà bất kì cô gái nào khi chứng kiến cũng đều phải ghen tị. Anh đến với cô, hoàn toàn xa lạ. Họ bắt đầu chỉ là những dòng tin nhắn trên mạng, biết nhau qua những tấm hình đại diện không rõ thực hư. Anh làm quen cô với vài ba câu văn sến sẩm mà bình thường bất kì ai tán tỉnh cô cũng đều phớt lờ. Nhưng nó đúng thời điểm! Đúng lúc cô cảm thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn ở thành phố xa lạ này, cô cần chia sẻ cho ai đó về những cảm xúc mà cô đang mang. Phải, cô bắt lời và nói chuyện, càng nói càng hợp, càng nói càng thấy thấu hiểu nhau. Họ chia sẻ cho nhau nghe mọi điều trong cuộc sống, mọi điều xảy ra trong ngày. Đôi khi, cô thấy mình hiểu anh còn hơn cả hiểu bản thân mình. Anh rất tâm lý, đôi khi lại hài hước khiến cô ôm bụng mà cười. Trong mắt của anh, cô là một thiên thần trong trắng với đôi mắt đẹp, giọng nói êm dịu làm say lòng người. Còn trong mắt cô, anh dường như là một bạch mã hoàng tử mà cô nghĩ đã tìm thấy của cuộc đời mình.

Hạnh phúc lẽ ra sẽ rất trọn vẹn nếu cô không ôm trọn nỗi kinh hoàng trong quá khứ, và nếu không có rào cản ở hiện tại. Ba năm trước, cô có quen và yêu một anh bạn cùng khối, tình yêu học trò lãng mạn của cặp đôi nổi bật nhất trường luôn khiến cô hãnh diện vô cùng. Họ yêu nhau, vốn dĩ rất trong sáng, cho đến một ngày, cậu bạn trai ấy bất ngờ thay đổi tính nết, lộ rõ ra là một tên Sở Khanh. Hắn bỏ mặc ngoài tai sự van xin yếu ớt của cô, cho dù cô không đồng ý mà cố chiếm đoạt cho bằng thân thể trinh trắng ấy. Cô đã không gào khóc, không quy lụy, cô chỉ cười, nụ cười cay đắng chua chát khi nhận ra niềm tin trao gửi nhầm chỗ, cho một con người không hề tôn trọng mình. Cô đã không chọn giải pháp yếu mềm như chính con người cô, không quy lụy quy chụp trách nhiệm bắt hắn phải yêu thương mình, phải chăm sóc cho mình. Cô gái ấy đã bản lĩnh mà bước đi, bước khỏi cuộc đời của kẻ không tôn trọng mặc cho hắn níu kéo van xin. Cái vỏ bọc mạnh mẽ đem đến cho cô sự kiêu sa mà đàn ông phải khao khát, những năm tháng sau đó, cô không yêu thêm bất kì ai, cô cảm thấy mùi đàn ông thật khủng khiếp, đau đớn và xấu hổ.

Nhưng cô không hề mạnh mẽ như cách mà cô đã cố tỏ ra trước mặt người khác, cô dần vật, đau khổ. Mất trinh! Cô mất đi cái màng mỏng mong manh ấy rồi. Còn ai sẽ chấp nhận nữa, còn ai sẽ cho cô một hạnh phúc đúng nghĩa nữa nếu họ biết cô gái trong sáng thánh thiện mà họ thường thấy đã không còn trinh nguyên? Cô không còn cảm giác với đàn ông, cô càng kiêu sa, họ càng muốn có được , cho đến khi cô gặp anh, lớp vỏ bọc ấy đã tan vỡ, trả lại đúng là bản chất con người cô, mong manh, dễ vỡ và cần được che chở.

Cô đặt hết niềm tin nơi anh, khao khát về một hạnh phúc chỉ cô và anh. Cô đã yêu anh lắm, nhưng cũng tôn trọng anh lắm. Cô lại phải bản lĩnh thêm một lần nữa, cô thú nhận với anh tất cả về quá khứ của mình, chỉ đơn giản là anh không đáng bị lừa dối, cô nghĩ như vậy. Anh đã im lặng nghe cô nói, cái ôm càng siết chặt cô hơn trong vòng tay ấm, anh thương cô vô cùng, và cũng cảm thù cái kẻ đã làm tổn thương cô vô cùng. Anh động viên cô, rằng sẽ luôn ở bên cô, giúp cô quên đi mặc cảm trong quá khứ. Vì anh yêu con người hiện tại của cô, yêu sự tốt bụng hiền lành mà cô có chứ không quan tâm tới quá khứ cô thế nào. Cô chỉ biết im lặng nhìn anh, nhưng lòng thì vỡ òa trong hạnh phúc. Cô gái bé nhỏ nhận ra rằng, đã có người chấp nhận cô, yêu thương cô thật lòng, cô hoàn toàn xứng đáng có được hạnh phúc cho riêng mình. Cô cảm thấy anh thật cao thượng, chỉ biết rằng có chút gì đó như biết ơn, yêu thương ngập tràn vào tâm hồn.

Nhưng sóng gió thì đâu có dừng lại và bỏ qua cho bất kì ai. Cô lại phải gồng mình lên để gặm nhấm nỗi đau khổ khi biết anh đã có bạn gái, họ đã có 4 năm yêu nhau và hiện tại mối quan hệ ấy vẫn rất tốt đẹp. Anh nói anh đã yêu cô, nhưng chuyện tình của anh thật nặng nề qua những bức hình và status người yêu anh đăng lên mạng. Có gì đó như vỡ vụn, tan nát. Và rồi sự mặc cảm ấy như càng dâng lên cao, cô đau đớn, nhói buốt cho thân phận mình. Cô không hận anh, thậm chí có lúc vì yêu quá mà còn chấp nhận làm người tình của anh. Nhưng rốt cuộc cô không đủ cao thượng đến thế, và cũng không đủ tàn nhẫn để làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác như thế. Đã có lúc cô đấu tranh tư tưởng dữ dội, hay là cắt đứt liên lạc với anh, không liên quan tới cuộc sống của anh nữa, nhưng như vậy rất đau, ngay lúc ấy cô chưa thể làm được, cô nhớ anh vô cùng. Vậy hay là cô kéo anh về với mình, nhưng cô có quyền gì? Cô có xứng đáng với anh đâu, cô thật bỉ ổi vì sẽ làm cho một người con gái khác mất đi người yêu thương. Không! Cô không có quyền tranh giành anh. Vậy hay là cô chấp nhận làm người tình của anh, chấp nhận

dù anh tới với cô chỉ để thỏa mãn nhu cầu cũng được, rồi ngay sau đó như hai người xa lạ cũng được. Liệu có được không? Có người con gái nào lại muốn hành hạ mình như thế? Cô biết anh đã yêu cô, hay ít nhất cũng có tình cảm với cô. Khi một thứ tình cảm nào đó lớn dần, thì tình cảm cũ ắt hẳn sẽ mờ nhạt đi...Tuy vậy, dù không hề muốn nhưng cô vẫn biết, anh không bao giờ có thể từ bỏ mối tình sâu đậm để mở rộng vòng tay ôm lấy con người không hoàn hảo này.

Đêm thật lạnh, có lẽ giờ này anh đang say ngủ bên người yêu của mình, cô ngồi đây, chờ đợi, nước mắt cũng đã hết rồi, không thể chảy thêm nữa, da thịt cũng đã ngấm lạnh rồi, gió đêm cũng không làm cô thấy lạnh nữa. Cảm xúc bỗng dưng chai sạn và chết lặng. Có lẽ, từ ngày mai, cô lại phải bản lĩnh hơn nữa, tự thương lấy mình, tự vực mình dậy và bước tiếp. Cô sẽ luôn dõi theo những bước đường mà anh qua, không hận thù, không lưu luyến, chỉ để biết rằng, người cô yêu thật thà đến ngớ ngẩn ấy hạnh phúc thế nào...Gió đêm thoảng đưa, lướt qua mái tóc bông bênh thơm mùi dứa liệu ấy, mang theo lời hát của một tâm hồn đang đau khổ nào đó đến bên tai cô như thì thầm: ‘Vì em mãi mãi là người đến sau, yêu anh trong nỗi đau. Biết mãi là người đến sau, nên ta đành mất nhau...’